

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123477120/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Al den Naturlighed drog Jørgen og gjorde ham ør; han svimlede svagt og fik saa indvendt:

— Jamen De løb ogsaa saa stærkt.

— Kaldet De det stærkt!

— Ja—a.

Han vidste hverken, om hun var løbet stærkt eller langsomt, blot at hun var løbet. Men noget maatte han sige; han maatte tale med hende, i Lag med hende. Foreløbig gaa blindt paa, saa kom der nok Mening i det senere. Der kom noget over ham, som tog Magten fra ham, og han var til Mode, som skyllede et Hav ind mod ham.

— Nej det kan De da ikke kalde stærkt. Jeg kan rigtignok løbe ganske anderledes. Naar Thor og jeg løber om Kap, saa skal De se! — Thor! Thor! raabte hun og fløjtede; men Thor kom ikke.

— Med Thor, Hunden?

— Har De set den?

— Ja.

— Det er et dejligt Kræ. Den vil jeg have med mig, naar jeg rejser. Hvor mon Dyret er? Skal vi gaa og lede det op? Saa kan De med det samme se Haven og Gaarden.

Og saa fulgtes de; Haven igennem og op, hvor Jørgen havde siddet før Middag og set ud over Markerne. De to tynde Spir stod ude i Horisonten. Hun var født der ude og havde levet sine Barneaar dér, og begge hendes Forældre laa begravede i Roskilde. De var døde før flere Aar siden, Moderen sidst. Hun havde slet ingen at holde sig til. Lidt Penge havde hun arvet; nu vilde hun lære Husholdning og saa tage ud og bestyre et Hus.

Jørgen saa paa hende. Hun sagde det saa sikkert, at han følte sig selv som den slappest Driver, der var til.

Da han den Aften gik i Seng, havde de talt og let og næsten leget. Han begreb ikke, hvordan det var gaaet til, og kunde